

KİRPİNİN SESİ

Gülüşüp duruyorlar öyle. Sehpayı kenara alıp yer açmışlar, halının üstünde oynuyorlar. Annem kardeşime sımsıkı sarılmış. kafesinde pır pır edip öten kuşumuz Ceviz gibi, hatta daha güzel bir sesle bıcır bıcır konuşup duruyor. Babaannemin tespihinin sesinden sonra duyduğum en güzel ses Leyla'nın sesi. Bu kara kızı ne de çok seviyorlar. Sevilmeyecek gibi değil ki...

Leyla'nın kocaman simsiyah gözleri var, burnu fındık kadar. Hele dişleri annemin inci kolyesine benziyor. Saçları keçi bağlanmış. Eskiden yani küçükken palmiye ağacı gibi bağlıyorlardı, şimdi uzadı saçları artık keçi bağlıyorlar. İki kulağının üzerinde keçilerin boynuzu gibi duruyor. Bir de kırmızı kurdeleli tokasını takınca bayram şekerine benziyor. Sevilmeyecek gibi değil ki...

Babaannem olsaydı yeleğinin altına sokulurdum, beni severdi, kucağına alıp semsert kısacık saçlarımı okşar, "Kirpim benim..." derdi. Ben bir tek babaannemin kirpisiyim. O öldükten sonra kimse kirpim demedi bana. Ben de kimsenin kirpisi olmaya hiç heveslenmedim. Annem ve babam babaannemin kirpisi olduğumu çoktan unuttular. Sadece öğretmenim biliyor, resim dersinde fark etmeseydi ona da söylemeyecektim. Bana verdiği ansiklopediden bütün özelliklerini okudum, tıpkı ben. Babaannem çok şey biliyormuş. Kirpilerin en çok yaşadığı yerleri öğrendim. İlerde çok param olursa gidip göreceğim, belki Leyla'yı da götürürüm.

Yine Leyla'nın çizgi filmi başladı. Hiç sıkılmıyor aynı şeyleri izlemekten. Ben de atlası alıp Yeni Zelanda ve Avrupa neredeymiş bakacağım. Annem mutfağa geçti, yemek yapacak. Bakıcıya söylene söylene pirinç ayıklıyor. Küçükken benim de bakıcım varmış, ben hatırlamıyorum. Beni düşürdüğü için bakıcıyı işten çıkarıp babaannemi çağırmışlar, bana o bakmış. Bu halimin o düşme sonucu olabileceğini söylüyorlardı eskiden. Babam gazetelerin içine gömülmüş. Spor haberlerini hiç aksatmaz. Üstüme çok düşmelerini sevmiyorum, ama böyle ben hiç yokmuşum gibi davranmaları da canımı acıtıyor, cam kırığı batmış gibi oluyor. Ağlamak istiyorum, gözlerim kocaman yağmur yüklü bir bulut gibi, yağdı yağacak. Ağlayınca babam ayıplıyor, erkekler ağlamazmış. Koca adammışım artık. Oysa babaannem öldüğünde babam çok ağlamıştı, canım yanıyor demişti.

Küçükken canım sıkıldığında ellerimi yüzüme kapatırdım, o zamanlar Leyla yoktu. Babaannem ellerimi tutup çekerdı yüzümden "Benim güzel oğlum, tatlılar tatlısı kirpim, çek ellerini de nurunu göreyim. Senin yüzüne bakmayınca gözlerim iyi görmüyor." derdi, çekerdim. Bana masal okurken gözlüğünü takardı, kitaptan başını kaldırınca gözlüğünü burnunun üstüne indirirdi. Bana baktığında gözlüğe ihtiyacı olmazmış. Sıkılınca Legolarla şekiller yapardık. Annem legolarla bir tek araba ve ev yapmayı öğrenmiş, illa ev ve araba olacak.

Bir keresinde annem yaptığım şekilleri bir şeye benzetemeyip ağlamıştı, babaannem de "Belki farklı bir şey yapmıştır kendisine soralım." dediğinde annem yeni bir umut halesiyle aydınlanan gözlerini bana çevirip bir mucize bekler gibi hangi şekli yaptığımı göstermemi beklemişti. Memnun olmayacaktı biliyordum yine ağlayacaktı. Göstermedim. Israrlarına rağmen göstermedim. Annem fırlatıp attı Legoları "Var işte var, kafasında da sorun var, diyorum anlamıyorsunuz!" diye ağlayarak odasına giderken babaannem arkasından yetişti. Kapı açıktı, babaannem fısıltıya yakın titreşim sesiyle "Konuşamıyor diye sağır belleme çocuğu, her bir şeyi duyuyor. Kafasında sorun morun yok. Üzülüyor bak, sabret kızım." dedi.

Babaannem beni anlıyordu. Annem işe gittiğinde boyama kitabımdaki atı ve horozu açtım, legoları birleştirip ikisini yan yana koydum. Babaannemi çekiştirdim, namazını bitirince gelip baktı "Aferin kirpim, çok akıllı olduğunu biliyordum." dedi. Atın yelesini, kuyruğunu; horozun kanadını, ibiğini yapabileceğim lego parçası yoktu ki yapayım. Zavallı annem de ne bilsin yelesiz at, ibiksiz horoz olmayacağını. Annem işten dönünce olanları gizlice anlattı mutfakta, ben duydum. Annem sevinçle koştu, doğrulatmak için çok uğraştı, bağıra bağıra şekilleri sordu ama boşuna. Göstermedim. İnanmayacaktı ki yine. O, ibiksiz horoz, kuyruksuz at olabileceğinden habersizdi. Çizgi film izleyemiyordu, masalları babaannem okuduğu için o biliyordu uçan atları, konuşan balıkları, uçağa binen kirpileri... Zavallı annem bilmiyordu. Çok acımıştım anneme. Bilmediği için babaanneme de

inanmadı. “Sırf beni üzmemek için olmayacak ümitlere düşürüyorsun, yalan söylüyorsun, yalan!” dedi. Yalan kelimesiyle babaannemin yanakları kızardı, gözleri büyüdü, “La havle, süphanallah!” dedikten sonra tespihini alıp oturdu, ben de dizine yatıp tespihin şıkırtısını dinledim. Tam üç yüz tane şık şık oldu.

O zamanlar durmadan doktorlara giderdik. Tahlille, ilaçlar, terapiler... Çok uğraştık, benden manasız boğuk sesler geldikçe annem ağladı. Annem her seferinde ağladı. Konuşma merkezimde tanımlanamayan minik bir boşluk ve sıvı olduğunu söyleyen doktorlar, zeka problemim olmadığını söyleseler de annem inanmamış gibi davrandı. Belki de inanmak istemiyordu konuşamayan bir çocuğun duyabileceğine sonra öğrenebileceğine de... Bana bir şey söyleyeceği zaman sağırımışım gibi bağırarak konuşmaya devam etti. Ellerimle kulaklarımı kapatmaya çalıştım çünkü sesi beynimde yankılanıyordu, anne sesi değil de yolda araba gürültülerinin arasında kalmışım gibi oluyordum. Soranlara “Konuşması için uğraştığımdan bana tepki veriyor işte, psikolojik.” diyordu. Ya da birine kızıp ağlayacağı zaman “Zaten otistik çocuğum var...” diye başlayan sevmediğim cümleler kuruyordu.

Ne zaman parka gitsek annemin ağlamalarıyla döndüğümüz için sonraları gitmez olduk. Konuşmadığımı anlayan diğer çocuklar, ya kaydırakta itiyorlardı, ya salıncak sıramı alıyorlardı ya da kum atıyorlardı. Annem de onlara kızıyor, anneleriyle kavga ediyordu, ben korkuyordum. Beni bırakıp gitse ben kendimi anlatırdım, alışırldı, bir tek annem alışamıyordu halime. Hadi gidiyoruz.” diye elimden tutup neredeyse sürüklercesine beni eve getiriyordu. Yüksek sesi yetmezmiş gibi bir de söylediği her şeye el kol hareketleri eklemişti. Oysa ben onu duyuyor ve anlıyordum ama o beni anlamıyordu. Beni hiç ama hiç anlamıyordu. Yapmak istemediğim şeylerde durup kalıyordum, başımı hayır anlamında sallasam anlamadım sanıp tekrar tekrar el kol hareketi ve yüksek sesiyle anlatmaya çalışıyordu. Bıkmıştım. Seçme hakkımı “Hayır” kelimesini sese dönüştürüp kullanamamak ne kötüydü. Bıkmıştım annemden, o da benden bıkmıştı. Kelimelerin anlamını çözssem de anlatacak, soracak bir sesim yoktu. Ama çocuklar sadece konuşarak öğrenmezlerdi ki.

Okuma yazama öğrendiğimi de söylemedik anneme. Yani belli etmedim demek daha doğru olur, söyleme şansım yok. Belki iyice geliştirince söyledik. Babaannem de “yalan” sözünü duymamak için söylememiştir herhalde. Çünkü beni anlaması konusunda annemden ümidi kesmiştik. Babaannemin okuduğu masalları tastamam yazıyordum artık.

En acı gününden bir gün önceydi. Hayatımın yarısı babaannem yani benim sesim, benim kelimelerim... erkenden kalkıp haşhaşlı çörek yapmıştı. En çok sevdiğim hamur işi. Yanına da sultan çayı. Hafta sonu olduğu için annemle babam geç kalkmışlardı, yağmur yağıyordu, küçük elektrikli soba yanıyordu, camlar buğuluydu. Adımı ve babaannemin adını yazdım cama. Kahvaltıda benimle uğraşan olmadığı için mutluydum. Annem camdaki yazıyı gördü, iyice inceleyince ben heyecanlandım, ama hiç sormadı. Rahatladım. Sonra annemle babaannemi yalnız bırakıp odama gittim. Biraz kitap okumak istiyordum. Tam Peter Pan'a dalmıştım ki annemin hıçkırın sesiyle sıçradım. Yine ne oldu, ben yanında yokken annem neye ağlar ki diye merakla mutfığa yaklaştım. “... düşse, yangın çıksa, bir yerde mahsur kalsa ne yaparım anne? İmdat diye yardım bile isteyemeyecek. Okula gitse ikinci sınıfta olacaktı. Şimdi bebek de olursa ben ne yapacağım...” diyordu hıçkırarak.

Zavallı anneciğim yine benim için gözyaşı döküyor, benim için endişeleniyordu. Sessizce ben de ağladım. Sesli ağlamak nasıldır bilmiyordum zaten. Kafamda her kelimenin anlamı var ama dilimde sese dönüşemiyor. Ya “imdat” demeyi öğrenecektim ya da... Bilmiyorum ki annemi benden nasıl kurtarsaydım? Sonra sevinmeye başladım, kardeşim olacakmış. Annemle babam alış verişe gidince babaannem söyledi bana, zaten anlamıştım. Gülümsedim. Onunla oynayacağımız oyunları, yapacağımız resimleri anlatırken babaannem ben hayal ettim. Kapkara, böyle keçi saçlı bir kız kardeş hayal ederek uyudum. O gün annem okuma yazama öğrendiğimi kabul etmiş demek ki, çünkü dönem ortasında okula başlamıştım. Sabah babaannem ölmüştü. Bana hiç göstermediler. Kelimelerin sese dönüşemediği, anlam olarak kaldığı ağıtlarla ağladım. Tespih taneleri gibiydi gözyaşlarım.

Kimse görmeden gül kokulu bordo tespihini alıp sakladım. Şık şık sesi babaannemdi sanki ve ben bu sesle daha güzel uyuyordum.

Leyla şimdi dört yaşında, ben sekizinci sınıf yerine altıncı sınıfa gidiyorum. Annemi benden kurtaramadım ama İmdat demeyi öğrendim. Annemin henüz haberi yok. Hiç ihtiyacım olmadı ve tam bir imdat çıkmıyor ağzımdan. Telefona kaydedip dinledim sesimi. Boğuk, müziksiz bir “İğğğğmaaaaaağd” olarak geliyor. Annem duysa sevinir belki. Belki de başka kelime çıkmıyor diye ağlar bilmiyorum. Leyla doğduktan sonra beni rahat bıraktı. Arkadaşlarım beni anlıyor, kimse bağırarak konuşmuyor benimle. Leyla’yı parka götürüyorum, çok eğleniyoruz, kimseyle kavga etmiyoruz. Evin neşesi oldu Leyla, annemin babamın yüzü gülüyor.

Babam Leyla’ya at oldu. Leyla’da elimden tutup babamın sırtına binmeye götürdü beni, hayır deyince anladı, ısrar etmedi. Beni anlıyor, bağırarak konuşmuyor, abi diyor bana. Babamın sırtına binip kıkır kıkır gülüyor. Ne güzel gülüyor. Kışkandığımı sanmasınlar diye onlardan yana bakmıyorum, ders çalışıyormuşum gibi yapıyorum. İyi ki doğmuş bu kara kız. Bir gün konuşabilirsem ona adını taşıdığı babaannemi anlatacağım. Çok param olunca da kirpilerin en çok yaşadığı Yeni Zelanda’ya kirpileri görmeye gideceğim. Belki Leyla’yı da götürürüm.

ÖZGEÇMİŐ

Amasyalı olan Zeynep Sati YALÇIN ilk ve orta öğrenimini Amasya'da, yüksek öğrenimini Erzurum Atatürk Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümünde tamamladı. Kırıkkale Bilgi Dershanesi, Ankara Çağrı Koleji ve Ankara Pınar Koleji'nde ve çeşitli devlet okullarında Edebiyat öğretmeni olarak görev yaptı. Őu an Őanlıurfa Anadolu İmam-Hatip Lisesinde görevine devam ediyor. Deneme, şiir, öykü çalışmaları Yedi İklim, Ay Vakti, Esin Sanat, Edep, Sivas Kültür, İnsanca, Yitik Düşler, edebiyat dergilerinde yayınlandı.

Zeynep Sati YALÇIN